

JAK SE NĀ•M PAN RESTAURĀ•TOR VYCHECHTAL

NedĀ•le, 12 Ā•erven 2022

MĀ•jme v Praze na StaromĀ•jku takovej nĀ•rodnĀ• poklad, orloj. NĀ•kolikrĀ•it jsem ho vidĀ•l v chodu uĀ•¼ od outĀ•½ho dĀ•tstvĀ•, vĀ•¼dycky, kdyĀ•¼ v celou hodinu pochodovali svatĀ• "jak na orloji". Nikdy mĀ• ani nenapadlo nĀ•jak pĀ•™emejĀ•let nad tĀ•m, j pĀ•™itom koukĀ•jm na originĀ•l kalendĀ•ria nebo na nĀ•jakou kopii. StejnĀ• jsem z tĀ•½ dĀ•jky vidĀ•l totĀ•lnĀ• prt. Ani jsem nevĀ• Ā•¼e pĀ•vodnĀ• to maloval MĀ•jnes.

V dĀ•tstvĀ• mĀ• zajĀ•maly jen ty hejbacĀ• figurky a dĀ•sil kostlivec (o tom se mi dokonce jednou i zdĀ•jlo). A pozdĀ•jc mĀ• daleko vĀ•c neĀ•¼ celej orloj zajĀ•maly buchty, kterĀ•½ jsem tam pĀ•™i prochĀ•zce Prahou pĀ•™ivedl, abych se jako pĀ•™edvedl, Ā•¼e nejsem Ā•¼Ā•dnej blbec.

A nedĀ•jvno jsem s hrĀ•zou zjistil, Ā•¼e ten nĀ•jĀ• nĀ•rodnĀ• poklad je doĀ•ista zhanobenej. RestaurĀ•tor si s nim pohrĀ•jil, nĀ•kterejm figurĀ•jm dal xichty svejch kĀ•jmoĀ•Ā• Ā•i milenek, nĀ•kterĀ•½ znetvoĀ•™mil, prostĀ• si z toho udĀ•lal nehorĀ•jznou xrdel. Teda - mohlo by mi to bejt Ā•plnĀ• fuk, nic bych nepoznal, ani kdybych se hodiny pozornĀ• dĀ•val. ZaprvĀ•½ tomu nerozumim ani zamĀ•k, a zadruhĀ•½ je to tak daleko, Ā•¼e MĀ•jnesa bych stejnĀ• nepoznal, i kdybych tomu rozumĀ•l.

A krom toho! OriginĀ•l od MĀ•jnesa je uĀ•¼ dobrejch 150 let uloĀ•¼enej v nĀ•jakym muzejnim depozitĀ•Ā•™mi, takĀ•¼e uĀ•¼ ani za FrantiĀ•jka JĀ•sefa lidi neĀ•umĀ•li na MĀ•jnesa, Ā•umĀ•li na kopie.

TakĀ•¼e mĀ• hrĀ•za zase opustila a navopak se mi Pan restaurĀ•tor stal se svym smyslem pro srandu hroznĀ• blĀ•zkej a sympatickej, i kdyĀ•¼ jsem o nĀ•m nikdy pĀ•™edtim neslyĀ•jel.

PĀ•™ijde mi hroznĀ• srandovnĀ• to souĀ•asnĀ•½ "upĀ•™Ā•mnĀ•½" zdĀ•jĀ•jenĀ•½ pohorĀ•jenĀ• vĀ•jchmoĀ•¼nejch ctitelĀ• umĀ•nĀ•, kteĀ•™Ā• si toho "zhanobenĀ•" najednou vĀ•jimli aĀ•¼ po Ā•tyĀ•™ech letech. DoteĀ• si niĀ•eho nevĀ•jimli ani omylem, ale teĀ• najednou prozĀ•™eli!? Bych spĀ•Ā• Ā•™ek, Ā•¼e v drtivĀ•½ vĀ•tĀ•jinĀ• jsou ti spravedlivĀ• rozhoĀ•™Ā•enĀ• kritici, dovolĀ•jvajĀ•cĀ• se nĀ•rodnĀ•ho uvĀ•domĀ•nĀ• a potrestĀ•jnĀ• zhanobitele, na tom s umĀ•nĀ•m Ā•plnĀ• stejnĀ• jako jĀ•.

NĀ•jm, kdyĀ•¼ nĀ•kdo Ā•™ekne MĀ•jnes, tak velmi moudĀ•™e pokejveme hlavou, jakoĀ•¼e my samozĀ•™ejmĀ• vĀ•me, nejsme Ā•¼Ā•dnĀ• blbci, i kdyĀ•¼ ve skuteĀ•nosti vĀ•me naprostĀ•½, ale naprostĀ•½ xovxno!

MnĀ• osobnĀ• nesrovnatelnĀ• vĀ•c vadĀ• zhanobenĀ• NĀ•jbĀ•™eĀ•¼Ā• kĀ•™ivym barĀ•jkem, z nĀ•hoĀ•¼ dodneĀ•jka zapomnĀ•li sundat leĀ•jenĀ• (prej TanĀ•Ā•cĀ• dĀ•m), nebo zbourĀ•jnĀ• nĀ•jdhernĀ•½ho barĀ•jku na rohu Opletalovy a VĀ•jclavĀ•jku.

U mÄ› mÄ›j pan restaurÄ›tor orloje
ohromnou jedniÄ›ku s ohromnou hvÄ›zdou za svÄ›j smysl pro srandu a za to, jak
skvÄ›le vyjebal s pokryteckou umÄ›leckou "smetÄ›nkou".

NÄ›CE,

vstÄ›™Ä›cnej kaÄ›¾dÄ›½ legraci